

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **GRANIT NATURA s.r.o., IČ: 290 91 551**, se sídlem 351 32 Hazlov 251, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. 823/2015-MZE-14112,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 19. 6. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 4. 2015, č. j. 823/2015-MZE-14112, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 18. 12. 2014, č. j. SZIF/2014/0397893, kterým byla zamítnuta žádost reg. č. 14/020/3120f/341/000172 o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III. 1.2. Podpora zakládání podniků a jejich rozvoje, a podle § 90 odst. 5 správního řádu.

Rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu, (dále jen „SZIF“), ze dne 18. 12. 2014 zamítl žádost reg. č. 14/020/3120f/341/000172 o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III. 1.2. Podpora zakládání podniků a jejich rozvoje. Předmětem projektu je vytvoření pletářské kapacity pořízením sestavy pletářských strojů. Výsledným produktem je pletený textilní výrobek (pokrývky hlavy a šály). Projekt je realizován v areálu VIBA Hazlov na parc. S. 251/1 v katastrálním území Hazlov. Při

posuzování žádosti došel SZFI k závěru, že ze strany žadatele došlo k vytvoření umělých podmínek tak, aby žadatel získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření. Konkrétně došlo k porušení těchto podmínek Pravidel pro žadatele.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, jakož i rozhodnutí SZIF se shodně mj. uvádí, že žalobce dne 5. 3. 2014 doručil žádost o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III. 1.2. Podpora zakládání podniků a jejich rozvoje, která je poskytována podle příslušných pravidel. Při posuzování žádosti dospěl SZIF k závěru, že ze strany žalobce došlo k vytvoření umělých podmínek, aby získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, a to konkrétně došlo k porušení části A, kapitola 3., písm. l), části B, kapitola 4., Druh a výše dotace Pravidel pro žadatele.

Porušení pravidel bylo spatřováno ve skutečnosti, že v rámci stejného opatření/záměru a stejného kola příjmu žádostí byly s projektem reg. č. 14/020/3120f/341/000172 žadatele GRANIT NATURA s.r.o. předloženy následující čtyři projekty:

- společností Lisin s.r.o. - pořízení linky pro vytváření dřevěných lepených profilů sestávající z více směrného srovnávacího stroje, sušícího zařízení, stroje na vytváření spojů a stroje na vytváření dřevěných celků, výsledným produktem je dřevěný lepený profil);
- společnosti VALOSTAR s.r.o. - pořízení dřevo obráběcího stroje k přesnému opracování dřev o různých tvrdostech včetně dřev lepených ze dvou či více kusů, výsledným produktem je dřevěný model pro průmyslové použití (např. pro slévárství, sklárství, výrobu částí letadel apod.);
- společnosti MKL PLUS s.r.o. - pořízení strojního zařízení pro potiskování a vyšívání textilií na konečnou úpravu textilu formou změny jejich barvy jejich povrchu potiskem nebo vyšíváním, výsledným produktem jsou potištěné textilie nebo textilie opatřené vyšívkami;
- společnosti ALBATROS PLUS s.r.o. - pořízení zařízení a strojů na výrobu kovových výrobků.

Projekty všech pěti společností mají být realizovány v areálu VIBA Hazlov, část v severní části areálu, část v hlavní soustavě budov, všechny společnosti mají stejnou vlastnickou strukturu (50% kapitálu vlastní Ing. M. H. a 50% kapitálu vlastní Ing. M. V.). Z těchto důvodů byly tyto projekty posouzeny tak, že naplňují definovanou ekonomickou neoddělitelnost projektů podle nařízení Komise (ES) č. 800/2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách). Žadatelé se snažili získat neoprávněnou výhodu, která není v souladu s cíli opatření tím, že předložili pět projektů prostřednictvím pěti právnických subjektů se stejnou vlastnickou strukturou, což je hodnoceno jako umělé rozdělení jednoho podnikatelského záměru, a získali by tak pětinasobek maximálního limitu stanoveného pravidly pro výdaje, ze kterých je stanovena dotace, čímž by nebyl splněn cíl opatření, kterým je podpora malých projektů realizovaných mikro podniky, a zároveň by získali neoprávněně bodové zvýhodnění 15 bodů za preferenční kritérium „Žadatel předložil v daném kole na daný záměr pouze jednu žádost“.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí postupně vypořádal s odvolacími námitkami. Poukázal na bod 41 nařízení Komise (ES) č. 800/2000: *Aby se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či*

více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví. To znamená, že při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, není relevantní, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku).

Žalovaný konstatoval, že všech pět projektů je realizováno v areálu VIBA Hazlov na parc. S. 251/1 v katastrálním území Hazlov, geografická souvislost je tak zcela zřejmá bez ohledu na to, kolik projektů je v areálu možné realizovat a kolik aktivit je tam v současné době provozováno. Všech pět žadatelů předložilo projekt, který svým zaměřením a rozsahem neodpovídá cíli a účelu opatření, kterým je podpora malých projektů do 10 mil. Kč, realizovaných mikro podniky, a zároveň jednoznačně porušili uvedené podmínky Pravidel, tedy se snažili získat neoprávněnou výhodu, která není v souladu s cíli opatření. Touto výhodou je jednak získání vyšší dotace, než jaká je v opatření přípustná (rozdělením podnikatelských záměrů stejné skupiny fyzických osob mezi pět právnických osob by tyto osoby získaly cca pětinašobek limitu stanoveného Pravidly), a jednak získání neoprávněného bodového zvýhodnění před ostatními projekty, kdy tímto rozdělením byly všechny projekty zvýhodněny v preferenčním kritériu „Žadatel předložil v daném kole na daný záměr pouze jednu žádost“.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný nezákonně tvrdí porušení podmínky uvedené v kapitole 3, písm. l) obecných podmínek Pravidel ve spojení s kapitolou 4. Specifických podmínek Pravidel a nařízení Komise (ES) č. 800/2000.

Žalobce namítal, že žalovaný nezákonně tvrdí porušení podmínky uvedené v kapitole 4. Specifických podmínek Pravidel ve spojení s nařízením.

Žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu dvouinstančnosti.

Žalobce namítal, že žalovaný porušil základní zásady správního řízení, zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu a zásadu právní jistoty.

Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí argumentuje nepřípadně.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 11. 8. 2015 navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. srpna 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, podle něhož příjemce dotace po celou dobu realizace projektu odpovídá za plnění podmínek Pravidel a Dohody. Poukázal na to, že u Městského soudu v Praze je pod sp. zn. 6 A 117/2015 vedena žaloba společnosti VALOSTAR s.r.o., která je propojena s žalobcem se stejnou vlastnickou strukturou.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 26. 9. 2017, jehož se žalobce nezúčastnil a zástupce žalovaného poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. května 2017, č. j. 6 A 117/2015-48.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 6 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 800/20002: *Regionální investiční podpora poskytnutá ve prospěch velkých investičních projektů musí být Komisi oznámena, pokud celková výše podpory ze všech zdrojů přesahuje 75 % maximální výše podpory, kterou by mohla získat investice se způsobilými náklady ve výši 100 milionů EUR, při použití prahové hodnoty platné pro podporu pro velké podniky ve schválené mapě regionální podpory ke dni poskytnutí podpory.*

Podle čl. 3 odst. 3 přílohy I nařízení Komise (ES) č. 800/200023: *„Propojenými podniky“ se rozumějí podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:*

- a) podnik vlastní většinu hlasovacích práv, která náleží akcionářům nebo společníkům, v jiném podniku;*
- b) podnik má právo jmenovat nebo odvolat většinu členů správního, řídicího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;*
- c) podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo dle ustanovení v zakladatelské (společenské) smlouvě (listině) nebo ve stanovách tohoto podniku;*
- d) podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv, náležejících akcionářům nebo společníkům, v daném podniku.*

Předpokládá se, že rozhodující vliv není uplatňován, pokud investoři uvedení v odst. 2 druhém pododstavci nejsou zapojeni přímo či nepřímo do řízení daného podniku, aniž jsou tím dotčena jejich práva jakožto akcionářů nebo společníků.

Podniky, mezi nimiž a jedním či více dalšími podniky nebo mezi nimiž a některým z investorů uvedených v odstavci 2 existuje některý ze vztahů popsaných v prvním pododstavci, jsou rovněž považovány za propojené.

Podniky, které mají jeden či více takových vztahů s fyzickou osobou nebo se skupinou fyzických osob, které jednají společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.

Za „sousední trh“ se považuje trh pro výrobky nebo služby, který navazuje na relevantní trh.

Před samotným posouzením žalobních námitek Městský soud v Praze odkazuje na svou rozhodovací činnost, z níž i při hodnocení této věci vychází, když nemá důvodu se od ní odchýlovat (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. září 2015, čj. 6 A 129/2014-82, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. června 2016, čj. 6 Afs 274/2015-36, dostupný na

www.nssoud.cz., jakož i rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. května 2017, č. j. 6 A 117/2015-48.

V inkriminované věci je nutné poukázat na smysl, cíle a předmět úpravy poskytování příslušných finančních prostředků jako dotace, což již provedl žalovaný v odůvodnění napadeného správního aktu. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný nezákonně tvrdí porušení příslušných podmínek (shora konkrétně v konstataci obsahu správního spisu uvedených), a to v tom, že žalobce nově nesplňuje definici „mikro podniku“. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že správní řízení tvoří jeden celek, kdy právní hodnocení a svůj závěr uvádí ve svém rozhodnutí jak prvostupňový správní úřad, tak i žalovaný v rámci projednání podaného opravného prostředku, v němž musí reagovat i na vznesené námitky v podaném odvolání (viz § 89 odst. 2 správního řádu k mezím přezkumu v odvolacím řízení). Pokud argumentačně v právním názoru odvolací správní úřad závěr správního úřadu prvního stupně doplní, nejedná se o žádnou nezákonnost, ale o zpřesnění právního závěru i argumentace, občas opřené o důvody uvedené v odvolání (na které musí odvolací správní úřad reagovat). V inkriminované věci je zjevné, že při hodnocení příslušné žádosti byly vzaty v úvahu všechny skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení žádosti (umělé rozdělení projektu na pět samostatných, personální propojenost pěti žadatelů, zvýšení počtu žádostí a tím docílení vyššího limitu plnění z dotačního projektu, geografická souvislost – všechny projekty se týkaly jednoho výrobního areálu), které již byly konkrétně hodnoceny v prvostupňovém správním rozhodnutí. Pokud tedy žalovaný právní závěr zpřesnil o definici mikro podniku, pouze doplnil již provedený právní a skutkový závěr o novou část argumentaci, na věci samotné a jejím posouzení však nic neměnil.

Pokud žalobce namítal, že v rámci kontroly žádosti mu bylo výslovně potvrzeno, že splňuje definici mikro podniku, a že měl legitimní očekávání, že příslušná dotace mu bude poskytnuta, lze odkázat na v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, když obdobnou odvolací námitku žalobce uplatnil v odvolacím řízení. Při prvním přezkumu žádosti a v rámci kontroly byl žalobce výslovně poučen o tom, že se nejedná o příslušné rozhodnutí, tedy nemohl mít žádné legitimní očekávání v tom smyslu, že by příslušnou dotaci musel mít rozhodnutím přidělenou. Nic takového se z obsahu správního spisu nepodává a ani by to v tomto případě nebylo možné – příslušné žádosti musí být posouzeny nejen při vykonané první kontrole, ale posléze i s ohledem na možnou ekonomickou propojenost, což se stalo i v tomto případě – až při této kontrole, při konfrontaci s jinými žádostmi, je možné tuto ekonomickou propojenost zjistit, a až poté je možné o žádosti věcně rozhodnout. V žalobcem uváděném oznámení nic takového ani uvedeno není, je zde výslovně uvedeno, že žádost bude dále posuzována a že přijetí žádosti neznamená přidělení dotace či nemožnost dalšího posouzení. Žádné legitimní očekávání na poskytnutí dotace tak tato listina nemohla založit, neboť nic takového v ní není uvedeno.

Žalobce namítal, že pro hodnocení žádosti mělo být rozhodujícím kritériem posouzení působení na relevantním trhu nebo na sousedních trzích, nikoliv tedy důvody, pro které bylo rozhodnuto. Soud s tímto právním názorem nesouhlasí. Jak plyne např. z již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. června 2016, čj. 6 Afs 274/2015- 36, a to konkrétně v odstavcích 56 a 57: „Nejvyšší správní soud zjistil, že Městský soud v Praze aplikoval na daný případ správnou právní úpravu, kterou tvoří především nařízení Komise (ES) č. 800/20002, v němž je stanoveno, že „...aby se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty

oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví“. Uvedená úprava tedy znamená, že při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, není relevantní okolnost, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku). K dodržení tohoto ustanovení byly v Pravidlech stanoveny zcela konkrétní podmínky, ze kterých nelze než dospět k závěru, že poskytnutí dotace je slučitelné se společným trhem. U poskytování dotací na ubytování a sport bylo stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu malokapacitního (tj. o maximálně šedesáti lůžkách) ubytovacího zařízení a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou stanoveny ve výši 10.000.000 Kč na projekt. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se ani žalovaný správní orgán, ani městský soud při svém hodnocení zjištěných podkladů nedopustil neoprávněného rozšiřujícího výkladu výše citovaného nařízení Komise (ES) č. 800/20002. V inkriminované věci byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozsudku městského soudu, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci Opatření III. 1.3 – Podpora cestovního ruchu. Dále bylo zjištěno – a stěžovatel to v průběhu řízení nijak nerozporoval - že projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je jediným funkčním celem. Tyto zjištěné okolnosti samy o sobě zcela postačují pro správnost závěru městského soudu o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Z uvedeného dílčího závěru pak nepochybně plyne, že stěžovatel nesplnil podmínky pro výplatu dotace podle uzavřené Dohody.“.

Z citovaného právního názoru lze vyjít i v tomto případě – při posouzení žádosti není podstatné, zda příslušné subjekty vykonávají svou činnost na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích, ale je nutné posoudit ekonomickou neoddělitelnost, což je přímo příslušná podmínka nařízení Komise (ES) č. 800/20002. Tuto skutečnost konkrétně jak prvostupňový správní orgán, tak i žalovaný posuzovaly a uvedly konkrétní závěry, proč a v čem nesplnění této podmínky spatřují (jak již i soud v odůvodnění tohoto rozsudku uváděl, jedná se o umělé rozdělení projektu na pět samostatných, personální propojenost pěti žadatelů, zvýšení počtu žádostí a tím docílení vyššího limitu plnění z dotačního projektu, geografická souvislost – všechny projekty se týkaly jednoho výrobního areálu). Jiný rozhodovací důvod, který by tento závěr mohl zpochybnit, podle nařízení není hodnocen, a žalovaný se tak nedopustil nezákonného postupu, pokud jej tedy neposuzoval.

Pokud žalobce dále namítal, že žádal o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt, a že žalovaný nehodnotil všechny aspekty podle bodu 41 nařízení Komise (ES) č. 800/20002, pak nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne. Městský soud v Praze znovu opakuje, že právě aspekty podle bodu 41 nařízení Komise (ES) č. 800/20002 hodnoceny konkrétně byly, což je uvedeno v předchozí části odůvodnění. Není sporu o tom, že žalobce podával jednu žádost na jeden projekt – to ale není důvodem pro přezkoumávané rozhodnutí. Tím není hodnocení jeho jedné žádosti, ale zjištění, že zde existuje ekonomická neoddělitelnost s dalšími žádostmi jiným subjektů, což bylo poté v rozhodnutí i hodnoceno. Tvzení žalobce, že tyto projekty spolu nijak nesouvisejí, je jeho názorem, který je však konkrétně vyvrácen zjištěními, uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí (umělé

rozdělení projektu na pět samostatných, personální propojenost pěti žadatelů, zvýšení počtu žádostí a tím docílení vyššího limitu plnění z dotačního projektu, geografická souvislost – všechny projekty se týkaly jednoho výrobního areálu).

Pokud žalobce namítal porušení dvojiinstančnosti řízení, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci k porušení této zásady nedošlo, neboť ve správním řízení tvoří rozhodování správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu eden celek. Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí nedošlo, skutečnost, že odvolací orgán doplnil argumentaci tohoto rozhodnutí, není porušením zásada dvojiinstančnosti. Nelze proto aplikovat žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 134/2012-47, neboť v tomto případě došlo k doplnění právní argumentace, což právě toto rozhodnutí hodnotí jako přípustnou procesní situaci.

Žalobce dále velmi obecně a víceméně bez vztahu ke konkrétnímu správnímu řízení namítal porušení určitých zásad správního řízení. Pokud uváděl, že od počátku deklaroval svou majetkovou a personální strukturu, potom musel soud poukázat na to, že tato deklarace vůbec nemá k posuzování žádosti jakýkoliv vztah. Majetková i personální struktura společností s ručením omezeným se nemusí nijak deklarovat, ale je zřejmá z veřejného rejstříku (dříve obchodní rejstřík). Pokud žalobce znovu uváděl, že měl legitimní očekávání na poskytnutí dotace, potom soud musel odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. Byla-li žádost zařazena mezi doporučené v nějakém programu nebo byla-li konstatována formální bezvadnost žádosti, nemůže zakládat legitimní očekávání na poskytnutí dotace. Nepřípadný je tak odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012-38, a ze dne 30. 6. 2014, čj. 8 Ans 4/2013-44, neboť k porušení této zásady nedošlo, není tak možné tyto právní názory na inkriminovanou věc vztáhnout (v této věci k poskytnutí dotace vůbec zatím nedošlo, tudíž ani nedošlo ke splnění podmínek pro příslušný program, porušení těchto podmínek pak je možné zjistit kdykoliv, tedy i po případném poskytnutí dotace, k čemuž však zde nedošlo).

Nesouhlasil-li žalobce s tím, že žalovaný vycházel ze Zprávy Evropského účetního dvora, který není oprávněn vykládat právní předpisy, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Žalovaný použil zjevně tento názor podpůrně za situace, kdy je zjevné, že žalobce podmínky pro zařazení do příslušného programu nesplnil – nejedná se tak v daném případě o závazný výklad práva EU, ale o dokreslující a doplňující argumentaci, která však na věci samé nemůže nic změnit – žalovaný neaplikoval jako právně závazný tento názor, žalovaný vyložil příslušné právo EU sám se svým konkrétním hodnocením. Pokud žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný zmínil celkovou výši dotace v rámci 9. kola příjmu žádostí, když žalobce žádal o zařazení do 20. kola, pak z odůvodnění je patrné, že se jedná o dokreslující informaci, která je vysvětlující, ale sama o sobě není rozhodovacím důvodem. Proto její uvedení není pro posouzení věci podstatné, a žalobní bod, který ji zpochybňuje, z tohoto důvodu nemůže být důvodný.

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**